

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. — Wydana i rozesłana dnia 22. sierpnia 1899.

Treść: № 158. Rozporządzenie cesarskie o należytościach od przeniesienia majątku.

158.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 16. sierpnia 1899,

o należytościach od przeniesienia majątku.

Na mocy §. 14 ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, o reprezentacjach państwa uznaje za stosowne postanowić co następuje:

I. Należytości od nieruchomości.

§. 1.

Od przeniesienia własności nieruchomości opłaca się oprócz należytości przypadających od czystej wartości darowizny albo od przeniesienia majątku z powodu śmierci i bez względu na czas trwania poprzedniego posiadania następujące należytości:

1. Gdy przeniesienie następuje

z rodziców na dzieci prawe lub nieprawne albo na ich potomków i odwrotnie;

z rodziców na osoby z ich dziećmi małżeństwo zawierające lub małżeństwem z nimi już połączone;

z ojczyma i macochy na pasierbów i pasierbice a z przysposobicieli na dzieci przybrane:

między małżonkami, którzy nie są ani separowani ani rozwiedzeni;

między zaręczonymi na mocy kontraktu przedślubnego,

bez różnicy, czy idzie o przeniesienie z powodu śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi odpłatnej lub nieodpłatnej:

a) jeżeli wartość nie przenosi 30.000 koron 1 od sta

b) jeżeli wartość przenosi 30.000 koron $1\frac{1}{2}$ „ „ od wartości;

2. gdy z powodu śmierci albo na mocy nie odpłatnej czynności prawnej między żyjącymi przenosi się na inne osoby jak na wymienione pod 1. 1:

a) jeżeli wartość nie przenosi 20.000 koron $1\frac{1}{2}$ od sta

b) jeżeli wartość przenosi 20.000 koron 2 „ „ od wartości;

3. gdy na mocy odpłatnej czynności prawnej między żyjącymi przenosi się na inne osoby jak na wymienione pod 1. 1:

a) jeżeli wartość nie przenosi 10.000 koron 3 od sta

b) jeżeli wartość przenosi 10.000 koron aż do 40.000 koron $3\frac{1}{2}$ „ „

c) jeżeli wartość przenosi 40.000 koron 4 „ „ od wartości.

Od przeniesienia między żyjącymi po części nieodpłatnego w wypadkach wymienionych pod 1. 2 uiszcza się z tytułu należytości od nieruchomości łącznie z należytością ustanowioną w pozycji 91 B taryfy do ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, kwotę, która nie może być nigdy mniejszą, jak przypadająca według 1. 3 za przeniesienie łącznie odpłatne.

Jeżeli nieruchomość, która przeszła na kogoś z powodu śmierci, w przeciągu lat dwu po otwarciu spadku, w skutek śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi dalej przeniesioną zostaje, w takim razie należytość przypadającą według 1. 1 albo 2 za pierwsze przeniesienie, wlicza się w należytość uiszcza się mającą w myśl niniejszego paragrafu za drugie przeniesienie.

§. 2.

Jeżeli przedmiotem przeniesienia jest budynek przez właściciela całkiem lub po części używany albo realność na cele rolnicze przeznaczona, którą właściciel, względnie jego rodzina sama, przy pomocy lub bez pomocy sług lub wyrobników uprawia, albo taka realność, która tylko dlatego nie jest uprawiana w sposób powyższy, ponieważ pociągnięta jest do egzekucji lub ponieważ właściciel zostaje pod opieką lub kuratą, opłaca się w następujących wypadkach zamiast należytości ustanowionych w §. 1 lecz ze stosowaniem wliczenia przewidzianego w §. 1, ustęp ostatni:

1. Gdy się przenosi na jedną z osób w §. 1, l. 1, wymienionych:

- a) jeżeli wartość nie przenosi 5000 koron nie opłaca się żadnej należytości od nieruchomości;
- b) jeżeli wartość przenosi 5000 koron, jednak nie przenosi 10.000 koron, opłaca się $\frac{1}{2}$ od st. od wartości;

2. Gdy przeniesienie następuje na innę osobę jak wymienione w §. 1, l. 1, a takowe nieruchomości również używają w sposób powyżej wskazany:

- a) jeżeli wartość nie przenosi 5000 koron połowę;
- b) jeżeli wartość przenosi 5000 koron, jednak nie przenosi 10.000 koron, trzy czwarte

pozycji należytości ustanowionych w §. 1, l. 2 i 3.

Przy odstąpieniu domu lub posiadłości ziemskiej, używanych w sposób powyżej wskazany, na dziecko prawe lub nieprawie albo na osobę zawiązającą z niem małżeństwo lub małżeństwem z niem już połączoną, na pasierba lub pasierbicę albo na dziecko przysposobione właściciela, należy wartość wymówionych zastrzeżeń dożywotnich na korzyść osoby przenoszącej, obliczyć tylko w wysokości pięciokrotniej rocznego świadczenia. To samo obowiązuje, jeżeli zastrzeżenia zaważane są na czas życia dla małżonka tego z rodziców, który przenosi albo na korzyść obojga rodziców do niepodzielnej ręki na czas ich życia. Jeżeli przy takich odstąpieniach zaważane są także na rzecz rodzeństwa odbiorcy czasowe zastrzeżenia, należy je także obliczyć w pięciokrotnie wartości rocznego świadczenia, o ile oszacowanie nie ma nastąpić w myśl §. 16, lit. e) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, według trzechkrotnej wartości świadczenia.

§. 3.

Do należytości w §§. 1 i 2 ustanowionych, dalej do należytości według pozycji 45 A b taryfy do

ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie dolicza się dodatku rządowego.

§. 4.

O ile według §§. 1 i 2 niniejszej ustawy albo według Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860 obowiązującego dla Tyrolu i Vorarlbergu, stopa procentowa należytości, względnie uwolnienie pewnego przeniesienia od należytości jest zawiślem od pewnego stopnia wartości, należycie w wypadkach, w których nieoddzielone części (części idealne, §. 361 p. u. c.) jakiejś nieruchomości są przedmiotem przeniesienia, rozstrzyga wartość przeniesionych nieoddzielonych części a nie wartość całej nieruchomości.

Jeżeli ogólna wartość nieruchomości lub części nieruchomości przeniesionych w ciągu jednego roku na mocy czynności prawnych między żyjącymi przez tego samego przenoszącego na tego samego odbiorcę, przekracza stopień wartości przyjęty w celu wymierzenia należytości od jednego z tych przeniesień, należytości wymierza się podług wartości ogólnej a przeto, jeżeli do rzeczonego przeniesienia zastosowana była niższa stopa procentowa, lub jeżeli było mu przyznane uwolnienie, utraca się takowe.

§. 5.

Ustanowioną w uwadze 3 do pozycji 91 taryfy i w uwadze 1 do pozycji 106 B taryfy do ustawy z dnia 9. lutego 1850 osobną należytość procentową od nieodpłatnego przeniesienia służebności użytkowania lub też używania rzeczy nieruchomości znosi się.

Jeżeli przeniesienie następuje na mocy czynności prawnej odpłatnej, wtedy podlega taka sama zamiast ustanowionej w pozycjach 39 i 55 taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, $3\frac{1}{2}$ procentowej należytości, tylko należytości według skali II od wartości wspomnianych służebności.

Wpis do ksiąg hipotecznych celem nabycia służebności użytkowania albo używania rzeczy nieruchomości alboteż uprawnienia z nią na równi będącego, podlegają należytości nie już podług lit. A, lecz podług lit. B pozycji 45 taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862 bez uszczuplenia uwolnienia służącego ewentualnie podług lit. D tejże pozycji taryfy.

§. 6.

Jeżeli rzecz, należąca do spuścizny, która spadła na kilku dziedziców, zostanie przed przyznaniem spadku przez jednego z uczestników nabyta

w całości albo też w takiej części, jaka mu się nie należała już z tytułu prawa dziedziczenia, nie uważa się tego w celu wymiaru należytości za nową czynność prawną.

§. 7.

Umowy, mocą których poszczególne rzeczy albo cały majątek dzieli się między współwłaścicieli, nie są przedmiotem należytości od przeniesienia, o ile przytem każdy z uczestników tylko tyle otrzymuje, ile odpowiada wartości jego udziału w poszczególnej rzeczy, a względnie w całym majątku.

Jeżeli jednak jednemu uczestnikowi przydzielono więcej, niż wynosi wartość czysta jego udziału i ciężary przez niego przyjęte na przedmiocie udział ciążące, natenczas co do zwykłki nabytej opłaca się należytość od przeniesienia majątku. Jeżeli w takim wypadku dotyczący uczestnik nabywa rzeczy, podlegające opłacie od przeniesienia według różnych stóp należytości, należy zawsze uważać te rzeczy za zwykłą nabytą w powyższem rozumieniu i podlegającą niższej należytości.

§. 8.

Wymierzanie należytości od przeniesienia prawa własności rzeczy nieruchomości, jakotęż uwanianie przeniesienia tego rodzaju od należytości na zasadzie §. 2, l. 1, lit. a) niniejszego rozporządzenia, należy wyłącznie do władz skarbowych.

Bliższe postanowienia w tym względzie wydane będą w drodze rozporządzenia.

§. 9.

Rozdział II rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1850, Dz. u. p. Nr. 181, §. 2, punkt 5, dalej §§. 3, 4 i 5 rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, wreszcie §§. 1 aż do 5 ustawy z dnia 31. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 53, uchylają się. O ile zresztą §§. 1 aż do 8 niniejszego rozporządzenia nie zawierają odmiennych postanowień, stosują się do przeniesień tamże wzmiarkowanych ogólne przepisy ustaw o należytościach.

II. Zabezpieczenie należytości spadkowych.

§. 10.

Jeżeli najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy licząc od dnia otwarcia się spadku, nie będzie przedstawiony wykaz spadku potrzebny do wymierzenia należytości, w takim razie za czas od upływu tego terminu aż

do chwili, w której wykaz spadku, według przepisu sporządzony, zostanie przedstawiony, oplacić trzeba odsetki po pięć od sta rocznie od obliczyć się mającej sumy ogólnej należytości za przeniesienie spadku.

Jeżeli obowiązany do opłacenia należytości dowiaduje się o otwarciu się spadku później, aniżeli w dniu otwarcia się onegoż, wtedy termin sześciomiesięczny upływa od dnia, w którym się o tem dowiedział. Jeżeli istnieje kilku obowiązanych solidarnie do opłacenia należytości, wystarcza dla rozpoczęcia się biegu wspomnianego terminu, jeżeli choćby tylko jeden z nich o otwarciu się spadku otrzymał wiadomość.

Obowiązany do uiszczenia należytości może się od obowiązku opłacenia tych odsetek w ten sposób i o tyle uwolnić, o ile na rachunek należytości obliczyć się mającej, złoży w kasie rządowej kwotę wystarczającą na pokrycie tej należytości.

§. 11.

Skoro tylko wykaz spadku przedstawiony został, władz skarbową, jeśli może przytoczyć takie okoliczności, które uzasadniają przypuszczenie, że majątek został wykazany mylnie albo nie całkowicie i że obowiązany do przedstawienia wykazu wiedział o mylności albo niezupełności wykazu majątku, może w sądzie spadkowym uczynić wniosek, żeby od obowiązanego do wykazania odebrano przysięgę, że świadomie niczego nie zataił z majątku zeznać się mającego.

Wniosek taki można uczynić tylko za upoważnieniem Ministra skarbu, które sądowi należy wykazać.

Sąd winien w tym względzie poczynić potrzebne dochodzenia, według zasad postępowania w sprawach niesporych, w szczególności także przesłuchać dziedzica a następnie wydać co do wniosku uchwałę.

Do wzruszania uchwały sądowej stosują się postanowienia §§. 9 aż do 11, dalej 14 aż do 16 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208. Wykonanie przysięgi może nastąpić dopiero po prawemocności uchwały, którą złożenie przysięgi wyjawienia nakazanem zostało.

Obowiązanemu wolno, przy przesłuchaniu poprzedzającym złożenie przysięgi, szczegółowo wykazu spadku sprostować albo uzupełnić, w którym to wypadku co do przedmiotów później zeznanych nie ma mieć miejsca postępowanie według ustawy karnej o przestępstwach skarbowych.

Jeżeli obowiązany nie stawi się na terminie wyznaczonym do wykonania przysięgi albo odmawia

złożenia przysięgi, sąd ma na wniosek zarządzić areszt celem wymuszenia złożenia przysięgi.

Areszt, który ma być wykonany stosownie do przepisów §§. 260 aż do 356 Ordynacji egzekucyjnej kończy się z chwilą złożenia przysięgi a ogólny czas jego trwania nie może przekraczać sześciu miesięcy.

Aresztowany może każdego czasu w sądzie spadkowym albo też w sądzie powiatowym miejsca aresztu uczynić wniosek, aby go przypuszczono do złożenia przysięgi mu nakazanej. Wniosek ten należy bez dalszego postępowania uwzględnić.

Jeżeli postępowania spadkowego nie przedsiębierze c. k. Sąd, władza skarbową uczynić ma wniosek co do odebrania przysięgi w sądzie powiatowym miejsca zamieszkania obowiązanego i do tegoż Sądu należy wydanie uchwały w tym względzie.

§. 12.

Darowizny, które spadkodawca uczynił nie dawniej jak na trzy miesiące przed śmiercią, wlicza się w celu wymierzenia należytości do spadku, jeżeli należytość od nich nie została już uiszczona jako od darowizny między żyjącymi.

Do podarunków zwyczajowych nie stosuje się ustęp poprzedzający.

§. 13.

Jeżeli w przypadku odmiennym od wymienionego w poprzedzającym paragrafie, jest w rozporządzeniu ostatniej woli wzmianka o jakimś nadaniu bezpłatnym, które spadkodawca za życia swego uczynił, a należytość od takowego jako od darowizny między żyjącymi nie została uiszczona, z nadaniem takim postąpić należy pod względem wymierzenia należytości tak, jak gdyby spadkodawca postanowił je na wypadek swej śmierci.

§. 14.

Jeżeli spadkodawca w rozporządzeniu ostatniej woli oświadcza, że pewna rzecz w spadku po nim znaleziona nie jest jego własnością, albo jeżeli takie rzeczy, w szczególności papiery wartościowe albo gotówka bądź przez oddzielne zachowanie bądź napisem oznaczone są jako własność innej osoby, w takim razie oświadczenie lub oznaczenie takie, jeżeli niema innego wiarygodnego dowodu co do okoliczności, że wspomniane rzeczy nie należą do majątku spadkodawcy, nie wpływa na wymierzenie należytości i należytość od takich rzeczy ściąga się jako od części składowej spadku.

§. 15.

Do uiszczenia należytości od części składowych majątku wymienionych w §§. 12, 13 i 14 obowiązany jest wyłącznie ich nabyweca.

§. 16.

Części składowe majątku oznaczone w §§. 12, 13 i 14, trzeba w celu wymierzenia należytości wstawić do wykazu spadku albo równocześnie z przełożeniem onegoż wyjawić bezpośrednio władzy skarbowej.

III. Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 17.

Od przeniesień nieruchomości, w Tyrolu i Vorarlbergu które się zdarzą w pierwszych dziesięciu latach począwszy od wejścia w wykonanie niniejszego rozporządzenia, uiszczane będą zamiast należytości ustanowionych w §. 1, l. 2, lit. b) i l. 3, lit. c), w wysokości 2 i 4 od sta, tylko należytości w wysokości $1\frac{1}{2}$, a względnie $3\frac{1}{2}$ od sta.

Postanowienie §. 8 stosuje się do przeniesień z powodu śmierci bez względu na to, kiedy się spadek otworzył, jeżeli należytość od dotyczącego spadku nie była jeszcze wymierzona, gdy rozporządzenie wchodziło w wykonanie.

§§. 10 aż do 16 stosują się do wszystkich spadków, od których na początku wejścia w wykonanie rozporządzenia nie wymierzono jeszcze należytości.

Bieg odsetek przepisanych w §. 10 rozpoczyna się w takich przypadkach z wejściem w wykonanie rozporządzenia.

Jeżeli w przypadkach w §. 16 wzmiankowanych wykaz spadku był już przedstawiony w chwili wejścia w wykonanie rozporządzenia, lecz opłaty jeszcze nie wymierzono, winien dziedzic, przepisane tamże wyjawienie złożyć najpóźniej w przeciągu dni 30 po wejściu w wykonanie niniejszego rozporządzenia.

§. 18.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi skarbu i Ministrowi sprawiedliwości.

Ischl, dnia 16. sierpnia 1899.

Franciszek Józef r. w.

Thun r. w.

Wittek r. w.

Bylandt r. w.

Kaizl r. w.

Welsersheimb r. w.

Ruber r. w.

Kast r. w.

Jędrzejowicz r. w.

Di Pauli r. w.